

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Τού βράχου τις άεροπλάγιες, που όρθες λαμποκοπούνε, τὰ κρημάτια τὰ ήσυχα, τὰ τάχα τις φίλδινε; Δε βλέπον στὸν καθέφευγέ τους, πὸν τὸν καταξοσίζει, πύργου βαρού, πὸν τὰ λευκὰ περιήγρια μονόβρια, στεφάνι στὸν μετώπου του φορεὶ τὰ μαύρα πλάγια;

Τὶ γάνουν τάχα; Τὶ κρητοῦν τὴ μανάτᾳ τους τώρα; Ἔλα, ἀρηματόσου, θάλασσα, νὰ φτάσῃ ἡ ἄγια ὥρα, πὸν οἱ ναῖτες θ' ἀνασάνουνε, δυστονησιμένοι ἀζώγια. Κάμε τὸ βράχο τὸ σκληρὸ συντόμματα καὶ χῶμα, στὸ βράβαρό σου οἶξε τὸν τοῦ μάρκου καὶ τοῦ πλάτου καὶ πρῶτα-πρῶτα γράμμους τὸν ἔξιμον πύργο καίου.

Πόσον καρὸ θέξ, ὁ πιστὸ παιγνίδι τῆς θαλάσσης, κα' αὐτὸν καὶ τὴν περιήγανη κορφή του νὰ χαλάσῃ; Σὲ τέτοια ἀμαρτωλῆ φοιμὰ πέφτε μ' ὀρηκὰ καὶ βία, σῶσιμα πάντα ἄμιουσι, νερά προσινομένη, κρηά, μὴ λογαριάζῃς τὸν καρὸ, θάλασσα αἰώνια: μὲρὸς σου χρόνια καὶ χρόνια χάνονται σὰν τὸν λευζὸν ἀέρο σου...

Κατάπε τον καὶ σέλειος' τὸν νὰ τ' ἄγρια κρημάτᾳ σου. Στὸ μετώπου του ξέσπασε τὴ δικαίαν ὀρηγιά σου, κάμε τὰ φῆμα προσινοῦς τοῖς πλοκαμιῶν ν' ἀλώσουν καὶ νὰ τὸν ζῶσιον στέρα καὶ νὰ τὸν σαβανώσουν κα' ἀπὸ τὸν σκόρπιον πύργο του, πὸν ἀγνώριστος θὰ γέρονε, τὸ κάθε κρημα σου ἄς περῶν κα' ἀπὸ μιὰ πέτρα ἄς παίρνει.

Κι' ὅταν—ἀνάθεμά τονε!—πᾶν στὸν πέλαιον τὰ βῆθια, τὰ μάτια θὰ στεγνώσουνε, θ' ἀλαφροθοῦν τὰ στήθια, κα' οἱ ταξιδιωτὲς σιωπηλοὶ θ' ἄκουν—ἀν ἀντιγραφῶσιν σὲ κάποιο ἀνεμοστρόβιλο κρημία νερά ν' ἀρχαίουν τὸ γέρο ναῦτῃ νὰ τοῖς λήθῃ στῆς νυχτῆς τὴ φοβέρα:

—Ἦταν ἐδῶ τοῦ Ἀλήφρασα τὸ κάστρο μὴν ἡμέρα.
Μετᾶφρασις Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η ΓΗ ΓΥΡΙΖΕΙ...

Κάποτε ἕνας μεθυσμένος, βλέποντας ἕναν ὄμιλο μαθητῶν ποῦ ἔπαιζε σὲ μιὰ πλατεία, σταμάτησε καὶ, προσπαθώντας νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, τοῖς εἶπε σιζῶντας στὰ γέλια:

—Βοῆ παιδιά, τώρα καταλαβαίνω ἐξέينو ποῦ εἶπε κάποιος σοφός—πὼς τὸν λένε;—ὅτι ἡ γῆ γυρίζει...

κάθε χρόνο, ἄλλος τρεῖς χιλιάδες φράγκα, ἄλλος δύο, ἄλλος χίλια, κτλ., ἀναλόγως τὸν ἔσοδου του.

Συνολικῶς τὰ σοφάνα ἐφτά παιδιά, τὸν ὁποῖον θὰ βρῆτε τὰ ὄνομα, τὰ ἐπαγγελίματα καὶ τὶς διενθύνσεις μέσα στὸ γυρισμὸ μου, μοῦ ἔστειλαν κάθε χρόνο ἑπτά ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδες φράγκα...

Τὸ εἰσόδημα αὐτὸ μοῦ ἦταν ἰτεραρεκετὸ καὶ μοῦ περισσεύειαν κάθε χρόνο παραπάνω ἀπὸ τὰ μισὰ, τὰ ὅποια, σύμφωνα με τὶς συμβολές σας, τὰ μετέβαλα σὲ μετοχές, ἐγγυημένες ἀπὸ τὸ Κράτος κα' ἐπικερδεῖς. Ἔτσι σήμερα ἔχω περιουσία 1,300,000 φράγγων. Οἱ τίτλοι βεβαιώνονται, ὄλοι ἐν τάξει, στὸ γυρισμὸ μου.

Λοιπὸν τώρα γιὰ νὰ διευκολίνω τὸ γάμο τὸν τριῶν τελευταίων μου κοριτσιῶν, ποῦ εἶνε ἤδη σὲ ἡλικία γάμου, καὶ φτωχὰ, ἐπιθυμῶ νὰ τοῖς ἀφήσω ἐξέισο: ὅλη μου τὴν περιουσία. Μὰ γι' αὐτὸ χρειάζεστε, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, κα' ἡ συγκατάθεσις τὸν ἄλλων γνωστῶν μου παιδιῶν, ἁράγμα γιὰ τὸ ὅποιο, σὰς παρακαλῶ θερμὰ, νὰ φροντίσετε ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό μου...

Βέβαια ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ σὰς ἐξορκίζω μὴν ἀνηθῆτε αὐτὴ τὴν ἐκούλευσα ἵνα ἔσῃ ἐπιμοδωμένο...

—Χωρὶς νὰ σὰς ἰσοχυρῶθῶ τίποτε, τοῦ ἀπάντησα, σὰς λέω μόνον ὅτι θὰ καταβάλω ὅλη μου τὴ θέληση: καὶ θὰ προσπαθῶσιν νὰ πραγματοποιήσω τὶς ἐπιθυμίες σας.

—Αὐτὸ μοῦ φτάνει, εἶπε ὁ ἐπιμοδωμένος. Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, γιατί ἔτσι θὰ πεθάνω ἡσυχῶς. Καὶ τώρα φρονάτε τοῖς μαρτυρῶς γιὰ νὰ συντάξετε τὴ διαθήκη μου.

Τὴ μεθεπομένη ὁ πελάτης μου παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Θεό. Ἀΐσιως, ἐγὼ καὶ ὁ εἰρηνοδόξος, ἀποσυρμασίμα τὸ γυρισμὸ του καὶ βρήκαμε μέσα τοῖς τίτλους τῆς περιουσίας του καὶ τὸν κατάλογο μετὰ τὶς διενθύνσεις τὸν σοφάνα ἐφτά παιδιῶν του.

Ἔπειτα ἔγραψα σὲ ὅλα καὶ—πρῶτα παραῶδοξο σου καὶ ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία—ὅλα ἔδωσαν τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ νὰ περιελάβῃ ἡ περιουσία τοῦ... πατέρα τους στὶς τρεῖς ἄγνωστες... ἀδελφές τους...

HENRI DATIN

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΟΥ

(Ὀδυγηρικὴ πρῶξείσις)

Στὸ παλιὰ τοῦ Φύλεξ οἱ ἱπότες ὅλη τὴ νύχτα γλεντοῦν. Τὴν ἡμέρα βγαίνουν στὸ κτήρι καὶ τὴ νύχτα πίνουν κόκκινο κρασί καὶ παῖζον ζάρια.

Ἄρχοντας τοῦ Γέντο παίζει μετὸν κόμη τοῦ Φύλεξ. Παίζει τὸ χροσάρι του καὶ τὸ γάνει, παίζει τὰ διαμάντια του καὶ τὸ γάνει, παίζει τὰ σπαθιά του καὶ τὸ γάνει.

—Ἄς βάλουμε τὰ ἀλογὰ μας καὶ τὰ σκολιά μας! φωνάζει.

—Τὸ δέχομαι! ἀποκρίνεται ὁ Φύλεξ.

—Ἐμπρός λοιπὸν!...

Ἐξέρχεται! φωνάζει ὁ κόμης. Καὶ συνεχίζει μετὰ τὴ βρονοτερῆ φωνῆ του: Ὅποιος στενοχωριέται, ἄς πνίξῃ τὸ θυμὸ του στὸ κρασί. Πιές, ἀρχόντᾳ μου, ἀπόψε πρέπει νὰ σοῦ πάρω κα' ἄλλα ἀζώγια.

—Ἄς παίξουμε τοῖς πύργους μας καὶ τοῖς στρατιώτες μας! λέει ὁ ἀρχοντας.

—Τὸ δέχομαι! φωνάζει ὁ κόμης.

Ἐμπρός λοιπὸν!... Ἐξέρχεται! φωνάζει ὁ κόμης... Ὅποιος θυμώσει, ἄς πνίξῃ τὸ θυμὸ του στὸ κρασί. Πιές, ἀρχόντᾳ μου, ἀπόψε πρέπει νὰ σοῦ πάρω κα' ἄλλα ἀζώγια.

—Πῶς; Τὶ μπορεῖς ἀζώγια νὰ μοῦ πάρῃς; Δὲν μοῦ ἀφήσες τίποτα πειά, λέει πικρὰ ὁ ἀρχοντας.

—Πῶς; Καὶ ἔξωγὰς τὴ γυναίκα σου; Παίζει ἐπὶ τὴ γυναίκα σου καὶ γιὰ παῖξο τὸ φερούδῳ μου! τοῦ προτείνει ὁ κόμης.

Ἄρχοντας τοῦ Γέντο τὸ δέχεται, καὶ γάνει καὶ τὴ γυναίκα του ἀζώγια! Γοργῶς σὰν τὴν ἀστρατὴ τρέχει ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ κόμητος στὴν ἀρχοντίσσα τοῦ Γέντο, στὸν πύργο της:

—Κυρά καὶ ἀρχοντίσσᾳ μου, τὴς λέει, ὁ ἀνδρας σου σὲ ἔχασε σήμερα στὰ ζάρια, παίζοντας μετὸν κόμητα, τὸν κηρὸν σου.

Χλωμὸν τὸν ἀκούει ἡ ἀρχοντίσσα. Δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ἀπ' τὴ συγκίνησί της.

Ἄγγελιοφόρος συνεχίζει:

—Ὁ ἀφέντης μου γεμιστὸς φροῦτα καὶ πόθο μοῦ εἶπε νὰ σ' ἐρωτήσω, ἀρχοντίσσᾳ μου, ἂν θέξ νύθητῳ ὁ ἴδιος νὰ σὲ πάρῃ. Τὰ χρυσὰ μαλλιά σου ἔχων ἀπὸ πολὺν καρὸ σπλαθῶσει τὴν καρδιά του. Τώρα πειά αὐτὸς εἶνε ὁ σὺργός σου!

Ἐπερήγαν τοῦ ἀπανταίε ἡ ἀρχοντίσσα:

—Νὰ κερδίῃ κανεῖς στὴ μάχη μιὰ γυναίκα, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω. Νὰ τὴν κερδίῃ ὄμως στὸ παιγνίδι, αὐτὸ εἶνε ντροπὴ γιὰ ἕναν ἄνδρα. Πιές στὸν ἀφέντη σου: Ἀπόψε βράβαιμα γιὰ πάντα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο! Κι' ὄμως ἡ καρδιά μου ἀπὸ καρὸ ἦταν δική του, παρ ὅλο τὸν ὄμο μου καὶ τὸ καθήρον μου στὸν ἄνδρα μου. Σήμερα ὄμως τὸν μοῦ, τὸν περιφρονῶ καὶ τὸν συγκαίνομαι!...

Ἄρχοντας Φύλεξ ἀκούει τὰ λόγια τῆς ἀρχοντίσσης, μὰ δὲν λιγοχαρδίζει.

—Ἐ, σὺντροφοὶ! φωνάζει. Ἐμπρός, ἔτοιμασθήτε. Μὰς περιμένει ἡ ἀρχοντίσσα. Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχοντας τοῦ Γέντο;

—Ἐχει πάει κάτο ἀπ' τὸ τραπέζι.

—Γοργῶρα σελῶστε τ' ἄλογα νὰ τοῖξουμε στὸν πύργο.

Ἡ συνοδεία φτάνει κάτο ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Γέντο. Γύρω εἶνε σκοτάδι, γύρω εἶνε σινηρεπία. Ἄγρια σφουρίει ὁ ἀνεμος.

—Καλὴσπέρα, ἀγαπημένε μου, βασίλισσα τῆς καρδιάς μου! λέει ὁ κόμης στὴν ἀρχοντίσσα, Ἐρχομαι νὰ σὲ πάρω!

—Κάνεις λάθος, κόμη, λέει περήγανη ἡ ἀρχοντίσσα. Ἄδικος ὁ κόπος σου. Ἐρχομαι πολὺ ἀργά. Γιατὶ τώρα ποῦ με κερδίσες, τώρα μ' ἔχασες γιὰ πάντα. Ἐκτός ἂν μπόρῃσῃς νὰ με κερδίσῃς πάλιν, σύμφωνα μετὰ τὴ συνθήκη, μετὰ τὸ σπαθί μου. Ἐπάνω στὴν αἰθούσα τὸν δειλὸν θὰ κερθῇ ὁ ἀγῶνας. Κάποιος γενναῖος ἱπότης θὰ βροθῇ νὰ πολεμήσῃ γιὰ χαρὸν μου!...

Βεβούλ κρητάζονται οἱ ἱπότες, κανένας δὲν τοῖμαίε νὰ μιλήσῃ. Μὲ ὄργο βῆμα ἀνεβαίνουν στὴ μεγάλη αἰθούσα.

—Τὸ σπαθί μου εἶνε νεανικό καὶ ὁ θώρακάς μου εἶνε χαλκῶδινος, λέει ὁ κόμης. Ποῦ εἶνε ἡ ἀρχοντίσσα;

Ἀπ' τὴν πόρτα ξεπροβάλλει ἔξωμια ἕνας κομψὸς ἱπότης. Κρητάει ἕνα σπαθί σὸν χερσὶ. φορεῖ κρηάτες ποῦ τὸ κρηδῶς τὸ πρόσσω, μὰ δὲν ἔχει σκεπασιμένο μεθῶρα τὸ στήθος του. Γελῶντας ὁ κόμης διασταφώνεται τὸ σπαθί μωρὸ του καὶ τὸν τρηταῖε λέρα-λέρα!...

—Ἀλλοίμονο!... ἀναστενάξῃς πέφτοντας ὁ ἱπότης. Γιατὶ δεῦτερον φορὰ πέτνῃς τὴν καρδιά μου!...

—Φέρετε κοντήτερα τὰ φῶτα, βρονοφρονεῖ ὁ κόμης.

Σηκώνει τὸ κρηάτος τοῦ ἱπότη καὶ τότε ἀντιγραφῆ τὸ πρόσσω τῆς ἀρχοντίσσης τοῦ Γέντο!...

Μὲ πόδια ποῦ τρέμιον κατεβαίνει ὁ κόμης, τὶς σάβλες τοῦ ἀρχοντοῦ. Τὰ δαδιά σβάνουν. Γύρω βασιλεύει σκοτεινιά... Ἄγρια φουσίει ὁ ἀνεμος... JOSEF KISS